

[Bauggaard.]

som man anser det for muligt at foretage på områder, hvor alle har erkendt, at vi er bagefter.

Når jeg på mit partis vegne har taget disse forbehold over for besparelserne, må jeg tilføje, at det radikale venstre mener, at der på andre områder eksisterer reelle muligheder for besparelser i statsbudgettet. Det ville være urigtigt, om der på grundlag af denne debat skulle opstå en fornemmelse af, at der ikke var opnået noget på besparelsesområdet, for det er der. Vi har opnået besparelser, der, når de gøres fuldstændigt op, vil ligge et sted mellem 250 og 300 mill. kr. Nu kan man sige, som de to store oppositionspartier gør, at det er alt for lille et tal i forhold til et statsbudget af den størrelse, vi har. Det må erkendes lige ud, at hvis det var gennem besparelser alene, man ville løse den økonomiske opgave, var disse tal alt for små. Men endvidere fik vi under udvalgsarbejdet forelagt de forskellige ministeriers budget. Vi havde i udvalget mulighed for igennem samråd at drøfte alle enkeltheder i hvert ministeriums budget. Skulle vi da være utilfredse med, at besparelserne, som de nu blev foreslået af regeringen, ikke var større, så synes jeg igen, at man efter en sådan gennemgang havde pligt til selv at anvise, hvor man yderligere ville spare. Det er ingen anvisning nu bagefter at stå op og sige, at dette er alt for utilstrækkelig en besparelse. Man kan ikke, hvis demokratiet skal være funktionsdygtigt, hvis vi skal kunne arbejde under parlamentarismens vilkår, skubbe det fælles ansvar fra sig, som alle folketingets partier bør føle.

Det radikale venstre for sit vedkommende har derfor accepteret, at dette tal kan blive maksimum af, hvad der kan opnås af besparelser, under ét forbehold, og det vil jeg gerne drage ind. I øjeblikket, hvor man så stærkt angriber væksten i de offentlige anlægsbudgetter, er vi i den situation, at samtlige de på finanslovforslaget opførte civile anlægsudgifter beløber sig til nøjagtigt det samme som vore forsvarsudgifter. Er det rimeligt i denne situation alene at koncentrere sin interesse om de civile anlægsgudgifter? Tror man virkelig, at et velstandssamfund vil kunne udvikles ved, at man friholder forsvarsministeriets budget for

besparelsesanstrengelser og udelukkende koncentrerer sin interesse om de civile anlægsbudgetter? Det er nu ikke ad den vej, man bliver et velstandssamfund.

Det radikale venstre har et medansvar for forsvarsforliget, og vi erkender, at hvis der skal være besparelser ud over, hvad der kan siges at være af besparelsesmuligheder inden for forsvarsbudgettet, må der, hvis der ikke på dette område skal indtræffe en ny politisk situation — og hvert enkelt af de deltagende partier må gøre op, om man ønsker, det skal indtræffe — være enighed mellem de fire partier. Jeg opfordrer den højtærede forsvarsminister til at tage initiativet til en drøftelse mellem de fire partier. Det kan ikke være rimeligt i en situation som den, vi befinder os i, rent faktisk at friholde forsvarsministeriets budget for væsentlige besparelser.

Jeg erkender den procedure, som er nødvendig, og det radikale venstre erkender den faktiske situation; men så beder jeg også de to partier, som i dag så stærkt kritiserer de manglende besparelser, gribe i deres egen barm og finde ud af, om de overhovedet har nogen positiv vilje til at fremlægge besparelsesforslag. Det radikale venstre føler for sit vedkommende en forpligtelse til at anvise dækning for de områder, hvor vi har måttet afvise.

Heller ikke jeg skal gå ind i en meget detaljeret gennemgang af de enkelte forslag, men vil dog gerne gøre nogle få bemærkninger, idet jeg gerne vil gentage det, jeg fremhævede som noget afgørende ved første behandling, nemlig at når man skrider til og må skride til betydelige forhøjelser af de indirekte afgifter, bør man søge at undgå de områder, hvor forhøjelser af afgifterne rammer omkostningsniveauet stærkest. Det er helt klart, at hvis man gennemfører nye afgifter, der skulle tilstræbe at skabe balance mellem forbrug og produktion, på en sådan måde, at en væsentlig del af dem kanaliseres ud i omkostningsniveauet, så har man begrænset den faktiske økonomiske bedring med de beløb, der går ud i omkostningsniveauet. Det er simpelt forståeligt for alle, at det virker sådan, og derfor må man selvfølgelig bestræbe sig for at undgå sådanne afgifter.

Jeg for mit vedkommende er derfor tilfreds med, at den høje regering nu har